

zrušen podle § 166 konk. ř., nýbrž že jest řešiti spor konečně tak, jako by tu konkursního řízení nebylo, a zabývati se jen otázkou, zdali žalobcem tvrzené vlastnictví k dotčeným věcem platně vzniklo čili nic. Jsou tedy bezdůvodné žalobcovy námitky, že zástavní právo žalované zaniklo podle § 13, odst. 1, konk. ř. a že, dokud nebyl konkurs zrušen podle § 166 konk. ř., nemohlo oživnouti, poněvadž prý uznání vlastnictví žalobcova věřitelským výborem není zákonným důvodem k oživenutí zaniklého zástavního práva. Je-li tomu tak, pak nelze schváliti názor nižších soudů, že žalovaná není oprávněna vznésti námitku odpůřícího nároku podle § 9, odst. 2, odp. ř. poněvadž prý jest to podle § 20 odp. ř. a § 40 konk. ř. výhradním právem konkursního správce a nelze připravit žalovanou o tuto námitku. Poněvadž odvolací soud, vycházeje z jiného právního názoru, se nezabýval ostatními odvolacími důvody a vývody, není věc ještě zralá k rozhodnutí.

Čís. 15897.

Pro otázku, do jaké výše jest při životním pojištění pojišťovna oprávněna zadržeti pojištěnou jistinu jako záruku za dědické poplatky, rozhodují předpisy platné v právní oblasti, kde má pojišťovna sídlo a kde jest podle smlouvy povinna konati platy, nikoli předpisy platné v místě, kde se projednává pozůstalost pojistníkova. To platí i v poměru k Slovensku.

(Rozh. ze dne 5. března 1937, Rv I 812/35.)

Žalobkyně (mající bydliště v Podkarpatské Rusi) přednesla, že žalovaná pojišťovna (mající sídlo v Praze), u níž byl její zemřelý manžel pojištěn pro případ úmrtí, zadržela si jako záruku za dědické poplatky z pojištěné částky 10.000 Kč (ve shodě s předpisy platnými v t. ř. historických zemích), ač podle práva platného na Slovensku a Podkarpatské Rusi jest oprávněna z dotčeného důvodu zadržeti, hledíc k výši pozůstalostního jmění, jen 6.000 Kč. Domáhá se proto na žalované pojišťovně zaplacení částky 4.000 Kč. Žaloba byla zamítnuta s o u d y všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Rozhodující jsou předpisy, jež upravují podmínky, za jakých lze vydati z pozůstalosti soudní úschovu. Jest tedy přihlížeti k § 28 čís. nař. ze dne 15. září 1915, č. 278 ř. z. s příslušným ustanovením prováděcího nařízení (§ 30 min. nař. č. 397/1915 ř. z.) a k němu vydanému výnosu ze dne 17. dubna 1916, č. 27.652, jenž stanoví v odst. VI, druhá část, č. 2 podmínky, za kterých ministerstvo financí dává všeobecný souhlas k vydání pojištěných částek z úschovy. Tyto podmínky byly doplněny výnosem ministerstva financí ze dne 22. března 1928, č. 9932/28-V/16, z nichž se hodí na souzený případ předpis, že z pojištěné

částky, převyšující 25.000 Kč, nikoli však nad jeden milion Kč, jest pojišťovna povinna zadržeti jednu třetinu. Pro otázku, zda jest pojišťovna povinna řídit se tímto předpisem, jest zajisté rozhodující, že žalovaná pojišťovna má své sídlo v Praze a že tam koná veškeré platy, tedy v oblasti práva tam platného. Nelze tedy pochybovati, že žalovaná je vázána uvedeným výnosem a nelze tu užití odchylných předpisů, platných snad pro jinou právní oblast, o které dovolatelka opírá svůj nárok.

Čís. 15898.

Věřitel, který se marně pokusil, aby dosáhl honorování kuponů dlužních úpisů u platebny a ve splništi, ježto dlužník neposkytl úhradu, jest oprávněn žádati zaplacení přímo u dlužníka.

(Rozh. ze dne 5. března 1937, Rv I 1829/36.)

Žalovaná obec uzavřela ve Spojených státech severoamerických dolarovou zápůjčku, na niž byly vydány dlužní úpisy majiteli znějící s kupony, na základě nichž mohli majitelé kuponů žádati proplacení pololetních úroků. Poněvadž kupon, splatný 1. ledna 1935, nebyl proplacen proto, že žalovaná obec nedala fiskální agentuře v New Yorku (v místě splniště) k dispozici částky potřebné k proplacení kuponů, domáhá se žalobce zaplacení příslušné částky přímo na obci. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Žalobce směl podle smlouvy požadovati honorování především u platebny a ve splništi (U. S. A.). Toto smluvní ustanovení je zajisté v zájmu žalované obce, na niž nelze požadovati, aby pro placení kuponů měla plnou úhradu jak v místě plnění, tak i doma. Proto je její prvotní povinností, aby zřídila dostatečnou úhradu u platebního místa, kde se má žalobce domáhati zaplacení. Jestliže se však žalobce o to pokusil, ale nedostalo se mu zaplacení proto, že se žalovaná nepostarala o úhradu, nelze zajisté žalobci upírati právo, aby žádal zaplacení přímo u žalované obce, když tu její zájmy již nejsou dotčeny, protože se od ní nepožaduje pohotovost úhrady na dvou místech. Bylo by jenom docela nepotřebnou oklikou, kdyby — podle žalované — bylo žalobci přiznáno právo, aby se po případě sporem domohl odsouzení žalované k tomu, aby pro něho zřídila úhradu u americké banky, a kdyby pak žalobci k vymožení tohoto nároku měla býti povolena exekuce. Ani právně, ani hospodářsky nelze tuto konstrukci žalované odůvodniti a udržeti.

Čís. 15899.

Může-li býti služební poměr rozváznán jen po provedeném disciplinárním řízení, musí býti kárné řízení se zaměstnancem, jehož služební poměr má býti zrušen z důvodů uvedených v § 34 č. 1, 3, 4 a 6 zák.